

informer

N 10 (06. 2012)

Друкується за фінансової підтримки Адміністрації Політико-правового коледжу «АЛСКО»

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

- ❖ Стрічка новин;
- ❖ Слово головного редактора;
- ❖ Суспільно-соціальна тема;
- ❖ Цікаво знати!;
- ❖ Сторінка для вимогливого та допитливого читача: Звіт про діяльність газети «Інформер».

* Стрічка новин

В коледжі цього місяця пройшов конкурс «Студент 2012 року». Про цей захід ми неодноразово повідомляли на сторінках нашої газети, а також анонсували подію в новинах на офіційному сайті навчального закладу.

За умовами конкурсу, студенти, які проявили себе протягом навчального року в учбовому та позаурочному процесі мали можливість стати номінантами «Студент 2012 року». Серед заявлених конкурсантів були студенти II курсу, з числа яких і обирались переможці студентським голосуванням.

В коледжі вперше було проведено подібне «дійство», яке, в свою чергу, ще на початку свого старту привернуло не аби яку увагу серед студентської громади та представників педагогічного складу.

Наразі підводяться підсумки голосування, за результатами якого буде з'ясовано, хто ж увійде до трійки лідерів та посіде I, II та III місця. Про це можна буде дізнатись на урочистому зібранні студентства коледжу «АЛСКО» - святковій лінійці

22 травня в стінах провідної наукової установи України в галузі права Інституті держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, про який ми неодноразово згадували на сторінках нашого видання і який став таким рідним науково-потенційним місцем для студентів коледжу «АЛСКО», пройшла міжнародна науково-практична конференція «Основоположні принципи права як його ціннісні виміри». (продовження на наступній стр.)

* Слово головного редактора

Будь-який початок рано чи пізно повинен мати своє завершення. Це не є глибинною філософією, це всього на всього, закономірність життя. Подібне правило не знає меж своєї реальної дії. Воно знаходить своє відображення скрізь: в побуті, на офіційному та неофіційному рівнях – початок, що має закінчення – працює будь-де.

Фінал – особливе слово, яке для будь-якого речення має неабиякий зміст, наповнює його особливим характером. В перекладі «фінал» означає кінець, закінчення, завершення, підсумок. Здавалось би, очевидні речі – коли починаєш справу, певний проект, слід розраховувати на його фінальну складову частину. Напевно, це правильно та необхідно. В період ринкових відносин, та навіть задовго до виникнення таких, часто-густо, кожний, хто взявся за діло, зобов'язаний довести його до самого кінця. Здається, не є важливим, яка буде кульмінація – найважливіше йти до останнього, як йде останній спортсмен до фінішної прямої знаючи, що перемога в руках іншого, головне йти не здаватись.

Сказати: зовсім нещодавно – грубо для нас самих, тим самим можна засмутитись і зневіритись. Тому скажу так: у свій час, ми, тоді ще не редакційний колектив (але потенційний його склад), сиділи міркувавши про буденне та вирішили, чому б нам не спробувати свій проект!? А чому б, навіть, цей проект не стосувався власного видання – газети? Знаєте, тоді подібна концепція виглядала сумнівно. Але... затамувавши подих, зібравши думки до купи, усвідомивши всі реальні та не реальні речі – на світ сучасного суспільного розвитку всіх можливих сфер з'являється газета студентського самоврядування «Інформер» Політико-правового коледжу «АЛСКО».

Назва газети зовсім не вибаглива, не пафосна, нічим незаангажована. Інформер – говорить сам за себе. (продовження на наступній стр.)

Редакційний колектив студентського вісника

Засновник та головний редактор – МАТАТ Андрій (II к., гр. ЮТ-2/2) Оглядач – VanDerГольц

Журналісти: АНДРІЄЦЬ А., ДІДЕНКО Н., ТЕЙЛОР Ж., ІВЧЕНКО В., ПОДАТЬ А., ПАРХОМЕНКО В., РАЛДУГІНА Д.

*за електронно-механічні помилки у текстах, редакція відповідальності не несе! *з питань та пропозицій щодо роботи газети ІНФОРМЕР звертайтеся до редакції!

*** Стрічка новин***(початок на першій стр.)*

Захід було організовано та проведено відділом теорії держави і права зазначеного інституту, завідувачем якого є професор Н.М. Оніщенко. Власне, завдяки тому, що конференція проходила під егідою провідного теоретика права, жінки, викладача та вчителів, людини з великим і чуйним серцем, директора коледжу Наталії Миколаївни – це дало змогу активним та небайдужим до науки студентам прийняти в ній безпосередню участь.

Цього року представників коледжу було чимало, на відміну від попередніх років, що вкотре переродило всі сподівання в безспірні та принципові думки, а деколи і реальні дії в контексті того, що студенти навчального закладу є майбутнім поколінням України, за яке не соромно, не страшно й на яке можна покладати надії.

Студентів, які виявили бажання приймати участь в науковому заході було більше, ніж завжди. Але, як відомо, конкурсний відбір наукових доповідей пройшли не всі заявлені конкурсанти. Так, серед студентів I курсу, рекомендована до друку та участі в конференції була Грабова О. А., серед представників II курсу до участі в конференції рекомендовано було наступних учасників: Гізун Н., Гольцов І., Дьоміна К., Івченко В., Матат А., Ралдугіна Д., Санченко Д. та Сурмак В. За рішенням оргкомітету, Гольцов Ілля був нагороджений грамотою за науково-обґрунтовану доповідь та від директора Інституту держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, академіка НАН України Юрія Сергійовича Шемшученко отримав цінний подарунок.

Серед учасників науково-практичної конференції були провідні вчені України, викладачі ВУЗів, молоді вчені, аспіранти та студенти.

Збірник наукових праць вийде друком на початку осені, про що ми вас завчасно повідомимо.

*** Слово головного редактора***(початок на першій стр.)*

Впевнено можемо стверджувати, що проект газети «Інформер» – це можливість для кожного, хто має бажання виразитись, проявитись, для тих, кому є що сказати. На початкових етапах створення першого номера газети і до самого десятого, все було начебто просто, принаймні можна нормально працювати над проектом, можна вести його до кінця. Просто і не складно було набирати в електронному варіанті текст непозбавлений змісту, просто і не важко підбирати тему випуску та створювати фірмовий стиль «Інформера». Всі можливості, я вважаю, було вдало використано про що свідчить вже 10-й «Інформер».

По суті, сьогодні не тільки час підбити підсумок, сьогодні, ще й святковий момент. Наш проект дійшов до ювілейного випуску. Відверто зізнатись, такий результат було досягнуто не просто, мається на увазі, для цього необхідно було залучати певне коло небайдужих людей.

«Інформер» є вираженням будь-якого бізнес-проекту. Мені, наприклад, наш продукт нагадує історичні розповіді про імениті світові бренди. Про те, що колись було проектом «на папері», сьогодні, на слуху у кожного... Про те, коли спочатку народжувалась ідея, а згодом втілювалась у життя. Щоб проект став дійсно певним продуктом: мав певне коло своїх споживачів – необхідно, здається, малого – зацікавити, а інколи і переконати. Перші, до кого нам довелося звернутись тоді ще з ідеєю, була Адміністрація коледжу. Якимось, прийшовши на чергову зустріч з керівництвом, ми мали честь розповісти про свої плани, про створення власного друкованого видання. На той час, навіть нам було важко уявити як воно все буде, ми їх переконали і вони погодилися нам допомогти. По суті справи, говорячи про такі категорії, як «проект» і «продукт», Адміністрація коледжу «АІСКО» стала нашим першим інвестором. На той час, нам спадало на думку безліч різних ідей щодо газети, які вдало йшли до друку аж до сьогодні.

Найголовніше, про що мені хочеться зараз сказати, як кажуть запам'ятовується завжди останнє, це висловити слова щирої подяки.

Подякувати хочеться всім. Абсолютно всім! Всім тим, хто хоч одним оком, але був нашим читачем, тим, хто хоч раз (не важливо в якому контексті), але говорив про наш «Інформер». Всім-всім без виключення. Велика і безцінна подяка і тим, хто присвячував свій час для створення чергового друкованого матеріалу в газету – редакційному колективу.

На сьогоднішню хвилину, можна сказати, що ми не здались, ми дійшли до свого кульмінаційного фіналу. Відтак, проект можна вважати цілком вдалим!

Конец года

Так случилось, что сегодня, не так, как допустим вчера, приходится писать не в общем, а конкретно. Порой так, когда военный, идя на службу, якобы говоря до свидания своей жене на самом деле толи прощается на совсем, толи только до завтрашнего утра... Это объясняется тем, что время пришло. Соответственно сегодняшний наш с вами разговор, на конкретную тему, можно аргументировать именно так: время пришло. Время часто нам делает определенный вызов. Начиная что-то, нам потом придется размышлять о том, каков следует сделать вывод. Вот например, конец учебного года – в своем роде вызов времени. Мы помним, как всё начиналось, а теперь закончилось, скажем, закончилось на определенный период. Тем не менее, нам стоит сейчас подбить итог за минувший год. Вот давайте попробуем поразмышлять...

В сознании каждого человека календарный год делится на совершенно разное количество промежутков, в зависимости от занятости этого человека, его профессии, хобби или увлечения, и, естественно, итоги своего персонального года каждый человек подводит в специально отведенное для этого время.

Лыжники с нетерпением ждут зимы, открывая очередной сезон катания с появлением первого снега, а любители прыжков с парашютом жаждут лета, солнечных лучей и безоблачной погоды. Офисные служащие, совершенно не зависящие от прихотей небес, работают круглый год, от отпуска к отпуску, однако, мысленно они начинают и завершают очередные триста шестьдесят пять дней в соответствии с календарем: стало быть, зимой. У студентов и школьников дела обстоят несколько иначе. Учебный год берет свое начало осенью, а оканчивается выдачей аттестатов и табелей в первом месяце лета. То есть, ученики самых разных направленностей в голове держат именно этот период: осень, зима, весна - учеба. Лето - отдых, веселье. Убаюкивающее течение, несущее человека подальше от будничных тревог.

Нас, студентов, это течение уже практически подхватило. Учебный год подходит к концу. Этим своим шагом он как бы невзначай делает намек, что было бы

неплохо подвести очередные сугубо наши итоги. Впрочем, каждый итак знает, как он учился на протяжении последних девяти месяцев. Знает, чего стоит ожидать от сессии, к каким предметам готовиться с большим усердием, а какие человеку даются легче. Каждый в состоянии очертить собственные перспективы дальнейшего развития, углядеть какие-то недостатки и употребить свободное время на их исправление. То есть, любой студент и без помощи автора статьи сумеет разобраться в себе и в своем зримом будущем, проанализировав то, что, собственно, уже кануло в лету. По этой причине, глядя в прошлое, хочется подвести некий глобальный итог, но не прошедшего учебного года, который как бы «по долгу службы» должен занимать нас, а итог того промежутка времени, который еще только должен закончиться.

А именно: осень 2008 - зима 2012.

Оборачиваясь назад, замечаешь определенную тяжесть. Оглядываясь по сторонам и понимаешь, что эта тяжесть по чуть-чуть выветривается, но не покидает общественность одним махом. Что это за тяжесть? В чем она выражается? Откуда взялась и куда собирается улизнуть? А собирается ли? Если да, то в какой срок?

(продовження на наступній сторінці – ред)

Конец года

(продовження – ред.)

Первоначально эту тяжесть автор представленного текста связывал с обыденным процессом взросления собственного поколения, почему долгое время упорно не замечал, что люди куда более состоявшиеся и почтенные так же подвержены некой меланхоличности и обреченности. Выражалось это в повсеместной серости и своего рода глобальной подавленности. Не то, чтобы улыбки совершенно сошли с людских лиц, уступив место гримасам жалости. Нет. Но финансовые проблемы, пришедшие с осенним кризисом в 2008-ом году и, как следствие, состояние фрустрации у всей страны спровоцировали вышеупомянутую тяжесть. Постепенно эта тяжесть переместилась из внешнего во внутреннее и, что называется, «стало тяжело на душе». Причем, у всех.

Экономика страны развивается по ветру, словно белый флаг. Правительству доверяют чуть больше тридцати процентов населения (а цифра эта является фатально низким показателем). Индустрия развлечений, отвлекающая внимание человека от бытовых проблем, растет. Товары потребления в основе своей дорожают. Безработица среди работоспособного населения в некоторых странах Европы достигает пятидесяти процентов. Про Украину и говорить не приходится.

В какой-то момент сложилось ощущение, будто эта самая тяжесть связана не только с кризисом четырехлетней давности, а и с некоторыми незримыми процессами из разряда тех, что выше человеческого понимания. Сказать точно никто не в силах: сам Господь или некая энергетическая оболочка земли так воздействует на людей; быть может, какие-то другие потусторонние силы. Пришельцы, в конце концов. Даже астрологические прогнозы, особого доверия к которым человек обычно проявлять, не склонен, долгое время твердили, что двенадцатый год должен быть «решающим», «тяжелым», «сложным».

Подобные высказывания сходят за неумелую ложь или попросту бред. Впрочем, можно трактовать все это иначе: подобные

высказывания появляются, когда человек устает настолько, что уже не в силах как-либо аргументировать и объяснять происходящее, оставляя в себе только лишь некий оплот надежды на «свет в конце тоннеля» и веру в потустороннее, ирреальное. Оправдана эта вера или нет - сложно сказать, но следует заметить, что легкая, но всеобъемлющая депрессия целой нации несколько затянулась. Когда наступит ее конец, неизвестно до сих пор, однако, в окружающем мире наблюдается пока что неоднозначное потепление. Во всяком случае, так, кажется на первый взгляд, и подтверждает это весьма занятный случай.

В один из предматчевых вечеров Евро-2012 автор сего опуса имел счастье спуститься в подземный переход под центральной площадью столицы, дабы перейти на другую сторону улицы и услышал нечто вроде:

- ... и с концом года придет благо, ниспосланное Господом. И по окончании 2012-ого... - Выкрикивал это мужчина, весьма молодой, лишенный ноги, с лицом блаженного и бешеной верой в глазах. Видимо, сектант. Но как самозабвенно! Дальнейший текст был упущен, так как автор убежал вместе с толпой куда-то вглубь перехода, но в памяти остался вышеупомянутый отрывок, собственно, и ставший катализатором этой статьи.

Смесь той самой веры в невозможное, определенной надежды, а так же неспособности и дальше выносить столь надоевшую тяжесть заставляет прислушаться к подобным уличным «глашатаям» и даже искать в их речи зерно правды. Быть может, так и есть. Быть может, итогом 2012-ого года будет тотальное спокойствие, пришедшее на смену нашей общей тяжести. Однозначного ответа дать никто не может, но верить в подобное предположение очень удобно. Главное, чтобы вера эта полностью себя оправдала, так как вера неоправданная влечет за собой еще больший разлад, чем изначальное неверие.

Верим, что все будет хорошо.

* Цікаво знати!

Мону Лізу зробили коханкою флорентійського аристократа

На картині «Мона Ліза» Леонардо да Вінчі зображено коханку Джуліано Медичі - третього сина флорентійського правителя Лоренцо Прекрасного. Звати її було Пачіфіка Брандано. Про це оголосив у Флоренції професор Роберто Заппері на публічній лекції «Джуліано Медичі й загадка Мони Лізи». Донедавна вважали, що на картині да Вінчі 1503 року намалював дружину купця Франческо дель Джокондо.

Мона Ліза, за новою версією, не була дружиною торговця шовком, а коханкою Джуліано Медичі (праворуч), сина флорентійського правителя Лоренцо Прекрасного

Портрет жінки із загадковою усмішкою, що висить у Луврі, не має більше іменуватися «Мона Ліза», вважає історик. «Джоконда» шедеврові підходить краще. Але не як прізвище флорентійської купчихи – а тому, що італійською LaGioconda означає «усміхнена».

Відомості про справжнє ім'я Джоконди вперше з'явилися в життєписі Леонардо да Вінчі, написаному 1550-го. Художник Джорджіо Вазарі цю біографію побудував на чутках і розповідях третіх осіб, а не на перевірених фактах.

- Звідси й виникла так звана історія Леонардо та якоїсь Мони Лізи, яка мені ніколи не здавалася справжньою. Це літературщина, - переконаний Заппері.

Історик сумнівається й у даті написання картини – 1503 рік. У той час да Вінчі виконував велике замовлення – полотно «Битва при Ангарії», що мало прикрасити залу Найвищої ради у Флоренції. Він відмовив тоді навіть одній маркізі, що вже казати про чоловіка Мони Лізи – маловпливового флорентійського торговця шовком.

Професор посилається на опис відвідин кардиналом Луї Аргонським та його секретарем майстерні Леонардо да Вінчі 1517-го – за два роки до смерті художника. Він мав паралізовану праву руку й уже не малював. Під час зустрічі показав кардиналові безліч манускриптів і лише три

полотна. Одне з них – зображення флорентійки, написане з натури на прохання сина Лоренцо Прекрасного Джуліано Медичі. Інші дві картини зображували Івана Хрестителя та святу Анну з Дівою Марією. Секретар кардинала занотував ці слова. Ота «флорентійська пані», на думку Заппері, і є «Джокондою».

Історики з Гейдельберзького університету заявили, що знайшли книжку одного флорентійського чиновника, датовану 1503 роком. На її полях занотовано, що Леонардо да Вінчі працює над трьома картинами. Одна з них – портрет Лізи Герардіні. Нібито саме вона була жінкою купця дель Джокондо та матір'ю п'ятих його дітей.

Заппері припускає, що 1503-го Леонардо міг таки прийняти дрібне замовлення від купця, аби підзаробити, і портрет купчихи намалювати. Але це не та картина, що висить у Луврі та яку називають «Мона Ліза» - розміром 76x53 см – а значно менша. Тож у книжці згадано саме про неї, реальний портрет купчихи Герардіні. А от лаврську «Джоконду» да Вінчі малював пізніше, скоріш за все, у 1513-1515 роках. Тоді замовник картини Джуліано Медичі був меценатом да Вінчі.

Андрієць Аліна

за матеріалами з інших джерел

* Сторінка для вимогливого та допитливого читача

Звіт про діяльність газети студентського самоврядування «Informer» за 2011-2012 н/р

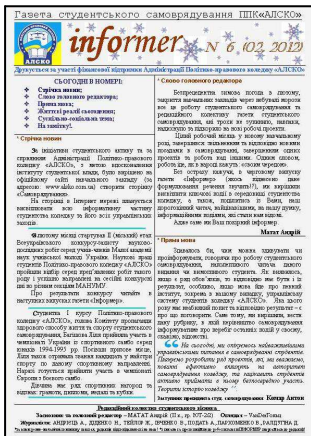
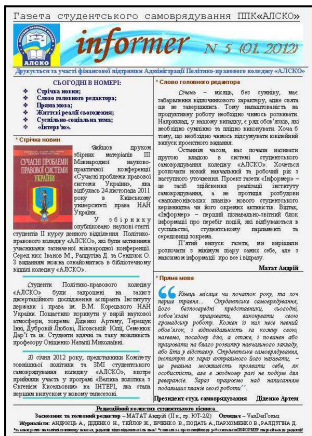

№ 1 (09.2011)

№ 2 (10.2011)

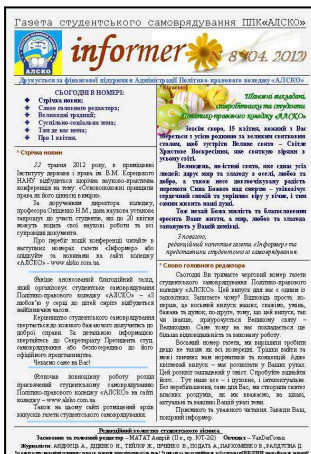
№ 3 (11.2011)

№ 4 (12.2011)

№ 5 (01.2012)

№ 6 (02.2012)

№ 7 (03.2012)

№ 8 (04.2012)

№ 9 (05.2012)

Друк: Комітет зовнішньої політики та ЗМІ
Коректор статей: вакансія!
Кількість сторінок: 6 стор. друк. тексту

Вид: інформаційно-звітна газета для викладачів, співробітників, гостей, студентів Політико-правового коледжу «АЛСКО»
Редакція: аудиторія № 18
Випуск: № 10 (06. 2012)
Тираж: 35 (25 кольорових, 10 ч/б)
Рік: 2012 рік / червень.

Реалізація газети Informer читачам: розповсюджується безкоштовно! Продаж заборонений !!!